

WARTOŚĆ PASTEWNA ŚRUTY ZIEMNIACZANEJ Z DODATKIEM WYCIERKI W TUCZU TRZODY CHLEWNEJ

Kazimierz Gawęcki, Stefan Berthold, Jan Gulis

Katedra Żywienia Zwierząt WSR w Poznaniu

Kierownik: prof. dr K. Gawęcki

Przechowywanie ziemniaków przeznaczonych na paszę jest obecnie przedmiotem licznych zabiegów gospodarczych. Chodzi bowiem o znalezienie takiej metody konserwacji, która byłaby racjonalna zarówno z punktu widzenia ekonomicznego, jak i żywieniowego. Kiszzenie, chociaż godne dalszego rozpowszechniania, pociąga za sobą nieuniknione dość wysokie straty (do 20%), natomiast suszenie ziemniaków parowanych na płatki, mimo że powoduje niższe straty (do 8%), jest jednak zbyt drogie i dlatego mało jeszcze rozpowszechnione.

W tej sytuacji Zjednoczenie Przemysłu Ziemniaczanego podjęło próbę suszenia surowych ziemniaków jako metody bardziej prostej i tańszej. Dla uzyskania większej efektywności suszenia surowej miazgi ziemniaczanej stosuje się jedną z dwóch metod:

a) wstępne odwirowanie pewnej ilości wody, b) zagęszczenie suszoną wycierką ziemniaczaną.

W naszych badaniach należało odpowiedzieć na pytanie: jakie efekty dawać będzie śruta ziemniaczana z dodatkiem wycierki ziemniaczanej w porównaniu do ziemniaków parowanych — kiszonych i płatków ziemniaczanych. W tym celu przeprowadzono w ramach prac badawczych Katedry Żywienia Zwierząt WSR w Poznaniu doświadczenie na tucznikach bekonowych. Przeprowadzono je w czasie od 18 czerwca 1965 do 18 października 1965 r. w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym WSR Brody, pow. Nowy Tomysł, na 36 sztukach wieprzków rasy wielka biała polska typu ogólnoużytkowego, z wiadomym pochodzeniem. Zastosowano żywienie indywidualne. W momencie rozpoczęcia doświadczenia właściwego tuczniki były w wieku około 3 miesięcy i ważyły średnio 29,0 kg. Po osiągnięciu ciężaru 85—95 kg ubijano je w Zakładach Mięsnych w Grodzisku Wlkp.

Przyżyciowo badano: przyrosty ciężaru ciała, zużycie paszy oraz strawność dawki, natomiast po uboju wykonano pomiary standaryzacyjne oraz dysekcję prawych połówek tusz.

Schemat doświadczenia przedstawiał się następująco:

Grupa I kontrolna — otrzymywała ziemniaki parowane kiszone,

Grupa II — otrzymywała śrutę ziemniaczaną z dodatkiem wycierki,

Grupa III — otrzymywała płatki ziemniaczane.

Oprócz pasz doświadczalnych stosowano we wszystkich grupach mieszankę „M-bek”, śrutę jęczmienną, susz z lucerny i mleko chude w takich ilościach, aby wartość całej dawki była zgodna z normą (wg Chomyszyna, 1961). Płatki i śrutę ziemniaczaną zadawano w stanie nie zwilżonym.

WYNIKI

Tuczники otrzymujące śrutę ziemniaczaną (grupa II) uzyskały przyrosty gorsze o 10,6% (patrz tab. 1) od tuczników otrzymujących ziemniaki parowane kiszone, natomiast o 11,3% gorsze od tuczników otrzymujących płatki ziemniaczane (grupa III). Pomiedzy grupami II a I oraz między II a III wystąpiły różnice statystycznie udowodnione. Na uwagę zasługuje niewielka zmienność wewnątrz grup.

W zużyciu jednostek owsianych na przyrost 1 kg najgorsze wyniki uzyskały, podobnie jak w przyrostach, tuczники grupy II (tab. 1). W stosunku do grupy kontrolnej zużyły one o 17,2% jednostek owsianych więcej, a w stosunku do grupy III o 12,8% więcej jednostek owsianych na 1 kg przyrostu. Wszystkie wymienione różnice są istotne statystycznie.

Tabela 1

Przyrosty tuczników oraz średnie zużycie jednostek owsianych i białka ogólnego strawnego na 1 kg ciężaru ciała

Grupa	n	Przyrost średni dzienny		Jednostki owsiane		Białko ogólne strawne	
		g	%	ilość	%	g	%
I	11	689	100	3,963	100	344	100
II	11	616	89,4	4,644	117,2	363	105,6
III	12	701	101,7	4,137	104,4	335	97,4

W zużyciu białka ogólnego strawnego na 1 kg przyrostu wystąpiły nieco mniejsze różnice międzygrupowe. Tuczники z grupy II zużyły o 5,6% więcej białka niż tuczники z grupy I oraz o 8,2% więcej niż tuczники z grupy III. Różnice pomiedzy grupami II a I oraz II a III są istotne w sensie statystycznym.

Ocena standaryzacyjna bekonu jest dość korzystna dla tuczników grupy II. Najgorzej wycenione zostały tuczники grupy III.

Wyniki dysekcji są mniej korzystne dla grupy II w porównaniu do grupy I, lecz dość zbliżone do wyników uzyskanych przez tuczники z grupy III (tab. 2).

Tabela 2
Niektóre wyniki dysekcji

Wyszczególnienie		Grupy		
		I (n=8)	II (n=7)	III (n=7)
Srednia grubość słoniny z 5 pomiarów	mm	34	34	36
Słonina karkówka	%	25,9	28,7	28,1
Słonina poledwica	%	41,3	44,3	45,2
Cieżar mięśnia najdłuższego grzbietu	kg	1,72	1,59	1,63
Sucha masa mięsa	%	26,8	25,9	27,3
Mięśnie w wykr. boczku	%	57,3	50,6	54,3
Mięso w szynce wł.	%	66,6	62,6	63,9
Stosunek tłuszczowo-mięsny		1:2,84	1:2,63	1:2,53

WNIOSKI

Na podstawie przeprowadzonego doświadczenia można stwierdzić:

1. Śruta ziemniaczana z udziałem wycierki ziemniaczanej nie dorównuje pod względem wpływu na przyrosty i zużycie paszy w żywieniu trzody chlewnej ani ziemniakom parowanym kiszonym, ani też płatkom ziemniaczanym. Głównym tego powodem jest, jak się wydaje, niska smakowitość tej paszy, a także gorsza strawność niektórych składników pokarmowych, zwłaszcza białka. Dość dobra strawność związków bezazotowych wyciągowych predestynuje tę paszę do tuczu sztuk cięższych.
2. Śruta ziemniaczana daje w tuczu bekonowym podobne efekty ubojowe jak i płatki ziemniaczane, chociaż przedłuża tucz.
3. Śruta ziemniaczana może być stosowana w żywieniu trzody chlewnej jako komponent dawki pod warunkiem, że w dawce tej znajdować się będą pasze wysokobiałkowe w odpowiedniej ilości.
4. Należy nadal pracować nad poprawieniem smakowitości śruty ziemniaczanej, głównie poprzez ulepszenie technologii produkcji, co jak się wydaje, zwiększy zakres stosowania tej paszy.

К. Гавенцки, С. Бертольд, Й. Гулис

КОРМОВАЯ ЦЕННОСТЬ КАРТОФЕЛЬНОГО ШРОТА С ПРИБАВЛЕНИЕМ КАРТОФЕЛЬНОЙ МЯЗГИ ПРИ ОТКОРМЕ СВИНЕЙ

Резюме

Опыт производился на 36 откормочниках в 3 группах, откармливаемых индивидуально. В отношении влияния на прирост веса тела и использования корма на 1 кг привеса картофельный шрот с примесью мязки давал худшие результаты, чем силосованный пареный картофель и картофельные хлопья. Главной причиной был повидимому худший вкус корма и худшая переваримость некоторых его питательных веществ, в особенности протеина.

По отношению к качеству получаемого продукта картофельный шрот давал результаты сходные с результатами скармливания картофельных хлопьев.

K. Gawęcki, S. Berthold, J. Gulis

NUTRITIVE VALUE OF RAW DRIED POTATOES WITH A SUPPLEMENT
OF DRIED POTATO SPENT RESIDUE IN FEEDING OF BACON PIGS

Summary

The experiment was carried out on 36 bacon pigs divided into 3 groups fed individually. As concerns gain in weight and food consumption per 1 kg of gain, potato meal with a supplement of dried potato spent residue gave worse effects than ensiled steamed potatoes and potato flakes. The main reasons were, perhaps, less palatability as well as lower digestibility of some nutrients, especially of protein. But the effects of both rations were similar as to quality of product obtained after slaughter.